

Sygn. akt VI Ga 194/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Beata Hass-Kloc

SO Anna Harmata (spraw.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. W.

przeciwko: Skarb Państwa - Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w R. V Wydziału Gospodarczego z dnia 2 grudnia 2014 r., sygn. akt V GC 962/14

I. oddała apelację,

II. zasądza od powoda A. W. na rzecz pozwanego Skarb Państwa – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad w W. kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 194/15

UZASADNIENIE

z dnia 18 sierpnia 2015 roku

Pozwem złożonym w sprawie powód A. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad w W. kwoty 1500 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 12 sierpnia 2013 roku.

Uzasadniając powództwo powód wskazał, iż działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 czerwca 2012 roku o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców wynikających z realizacji zamówień publicznych dokonał zgłoszenia należności przysługującej mu od konsorcjum: (...) S.A. w upadłości układowej w W., (...) S.A. w upadłości układowej w W., (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej w W., (...) Ltd. w D. w upadłości. Na skutek zgłoszenia pozwany pismem z dnia 12 października 2012 roku poinformował powoda o umieszczeniu go na liście przedsiębiorców, pismem z dnia 18 października 2012r. pozwany poinformował powoda, że propozycja spłat należności obejmuje kwotę 299.300,93 złoty. Pismem z dnia 23 kwietnia 2013r. powód doręczył pozwanemu pozostałe wymagane do otrzymania spłaty dokumenty, mimo to pozwany nie dokonał spłaty.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu zarzucił, iż w dniu 29 sierpnia 2012 roku w Dzienniku G. P. zostało zamieszczone ogłoszenie o otwarciu 21 dniowego terminu na dokonanie zgłoszeń należności, o których mowa w art. 5 ust.1 ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców wynikających z realizacji zamówień publicznych. Termin ten upłynął dnia 19 września 2012 roku, natomiast powód zgłosił swe roszczenie po terminie tj. 20 września 2012 roku. Wprawdzie data pisma powoda oznaczona była na 19 września 2012 roku, jednak data stempla pocztowego wskazywała na dzień 20 września 2012 roku jako dzień nadania. Pozwany na skutek błędu poinformował powoda o umieszczeniu go na liście, jednakże jak tylko dostrzegł, że zgłoszenie zostało dokonane po terminie, poinformował powoda pismem z dnia 26 października 2012 roku o błędnym umieszczeniu na liście.

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy w R. oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 197 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, cytując art. 5 ust. 3, art. 6 oraz art. 7 ust 1 w/w ustawy, iż wypłata należności może wystąpić tylko i wyłącznie w stosunku do przedsiębiorców, którzy spełniają wymogi art. 5 w/w ustawy i dokonali zgłoszenia w terminie przewidzianym przez ustawę. Nie jest dopuszczalne zamieszczenie na liście wierzytelności, co do której upłynął termin zgłaszania, co do zgłoszeń spóźnionych. Wynika to z art. 6 i 7 w/w ustawy. Ogłoszenie o dokonanie zgłoszeń zostało ogłoszone 29 sierpnia 2012r., natomiast zgłoszenie powoda nadane zostało dnia 20 września 2012r. a więc po terminie. Nie może żadnego skutku prawnego wyrzucić fakt, że pozwany omyłkowo poinformował powoda o umieszczeniu go na liście tym bardziej, że o tej pomyłce poinformował powoda pismem z dnia 26 października 2012r.

Od wydanego wyroku strona powodowa wniosła apelację, zaskarżając go w całości, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1.500 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił:

- naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 5 ust 3 ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców wynikających z realizacji zamówień publicznych polegające na jego błędnej wykładni i w konsekwencji błędnym przyjęciu, iż niezgłoszenie należności w terminie unicestwia roszczenie przedsiębiorcy wobec Skarbu Państwa, podczas gdy termin określony w tej normie nie ma charakteru prekluzyjnego tudzież zawitego i odnosi się wyłącznie do aktualizacji obowiązków pozwanej;
- naruszenie przepisów prawa procesowego, które miały wpływ na wynik postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. polegające na sprzecznym z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym ustaleniu, iż wartość zgłoszonych przez przedsiębiorców należności przewyższyła wartość kwoty zabezpieczenia w sytuacji, gdy tej okoliczności pozwany nie udowodnił.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniosł o jej oddalenie w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu pozwany podtrzymał swoje stanowisko w sprawie wskazując, że uwzględnienie roszczeń podmiotu który złożył wniosek po wskazanym 21 dniowym terminie mogłoby nastąpić wyłącznie w sytuacji, w której kwota należności umieszczonych na liście byłaby mniejsza niż kwota zabezpieczenia, co nie miało w przedmiotowym przypadku miejsca. Odnosząc się do drugiego zarzutu pozwany wskazał, iż zarzut przekroczenia swobodnej oceny dowodów, skutkującej błędnymi ustaleniami faktycznymi może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże przekroczenie swobody sędziowskiej w zakresie oceny dowodów, czego powód w przedmiotowej sprawie nie wykonał.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazać należy, iż ustawa z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców wynikających z realizacji zamówień publicznych stanowiąc tzw. „specustawę” stanowi wyjątek od ogólnych regulacji, nakładający na Skarb Państwa obowiązek spłaty długów podmiotów trzecich w związku z zamówieniami publicznymi. Dlatego też właśnie z uwagi na charakter tej ustawy, obowiązki Państwa i odpowiadające im uprawnienia z niej wynikające powinny być interpretowane ściśle, w świetle wymogów nałożonych przez tą ustawę, w sposób wykluczający rozszerzającą interpretację. Przedmiotowa ustawa wprowadza procedurę, której należyte wypełnienie warunkuje powstanie po stronie Skarbu Państwa obowiązku wypłaty kwot, o których mowa w tej ustawie. Zgodnie z art. 5 ust. 3 w/w ustawy Generalny Dyrektor może ogłosić, a w przypadku, gdy zgłoszone należności przekroczą 3% wartości zamówienia publicznego ogłasza, w dzienniku o zasięgu ogólnokrajowym o otwarciu 21-dniowego terminu na dokonywanie zgłoszeń. Po upływie tego terminu Generalny Dyrektor sporządza listę przedsiębiorców spełniających warunki, o których mowa w ust. 2 i art. 8 i zawiadamia przedsiębiorców o umieszczeniu ich na liście. Powołana norma wskazuje na konkretny 21 - dniowy termin, w którym konieczne jest dokonanie zgłoszenia. Dlatego też nawet jeżeli w ustawie nie wskazano sankcji w postaci wprost wyrażonej bezskuteczności takiego zgłoszenia, w ocenie Sądu Okręgowego przyjąć należy, iż dla skuteczności dokonanego zgłoszenia wymaganym jest spełnienie założonego przez ustawodawcę wymogu - 21 dniowego terminu dla dokonania takiego zgłoszenia. Dopiero bowiem to zgłoszenie tj. we wskazanym przez ustawodawcę terminie, o treści i zakresie wynikającym z ust. 2 art. 5 i art. 8 w/w ustawy obliguje do wpisania na listę, otwierając możliwość dalszego procedowania. Istotnym tu jest jednak obiektywne spełnienie wszystkich przesłanek założonych przez ustawodawcę. Z faktu tylko samego wpisu na listę, brak jest podstaw by wywodzić uprawnienia do wypłaty wynikające z ustawy. Umieszczenie przedsiębiorcy na liście nosi bowiem charakter czynności materialno - technicznej, nie ma natomiast charakteru decyzji administracyjnej lub czynności z zakresu administracji publicznej, służąc proporcjonalnemu określeniu wysokości środków pozostających do dyspozycji w zakresie wypłaty. Podkreślić zresztą należy, iż pismem z dnia 26.10.2012r. powód został poinformowany, iż zaszła pomyłka dotycząca informacji, iż jest on uprawniony do otrzymania należności w trybie ustawy, zważywszy na nadanie zgłoszenia po terminie.

Trzeba również wskazać, iż ustawa przewiduje możliwość realizacji kolejnej procedury w zakresie przewidzianym w art. 5 – 8 ustawy, w przypadku gdy kwota należności umieszczonych na liście, o której mowa w art. 5 ust. 3 jest mniejsza niż kwota zabezpieczenia. W niniejszej sprawie jednak nie wykazano by procedura ta została ponowiona. Stąd okoliczność, czy kwota zabezpieczenia została wyczerpana poprzez zgłoszenie roszczeń przez przedsiębiorców pozostawała bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, ponadto jak to wynikało ze stanowisk stron wyrażonych na rozprawie w dniu 2 grudnia 2014r. okoliczność ta nie była kwestionowana.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy poczynił właściwe ustalenia, na ich podstawie wywiódł logiczne wnioski, dokonując prawidłowej interpretacji ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców wynikających z realizacji zamówień publicznych, co powodowało oddalenie apelacji na podstawie art. 385 k.p.c.

W przedmiocie kosztów orzeczono stosownie do wyniku sprawy na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c w zw. z par. 12 ust.1 pkt 1 i par.6 pkt 2 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez SP kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.